

Til § 69

Stk. 1 er opbygget efter bestemmelsen i lov om forsikringsvirksomhed § 250, stk. 1, nr. 5. Det foreslås, at bestemmelsen udvides til at omfatte alle finansielle virksomheder.

Med harmoniseringen indføres således, for vidt angår fondsmæglerselskaber, pengeinstitutter og realkreditinstitutter, en ny beføjelse for Finanstilsynet. Forslaget viderefører lov om forsikringsvirksomhed § 250, stk. 1, nr. 5, og indebærer således ingen ændringer for forsikringsselskaber, jf. stk. 3.

Finanstilsynet kan efter de gældende regler i bank- og sparekasseloven (§ 32, stk. 4) give påbud om, at de almindelige principper for værdiansættelse fraviges, og eksempelvis kræve den regnskabsmæssige værdi af udlån nedreguleret over for pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber, som har en særlig høj risikoprofil. Baggrunden for denne bestemmelse var de mange pengeinstitutlukninger i begyndelsen af 1990'erne. Bestemmelsen foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 84, nr. 12.

Det er ikke hensigtsmæssigt at fastholde en regel om, at pengeinstitutter med en særlig høj risikoprofil kan pålægges at værdiansætte deres udlån efter andre principper end de sædvanligt gældende. I givet fald ville det stride mod hensynet til, at pengeinstitutternes regnskaber skal aflægges efter ensartede principper, der sikrer gennemsigtighed og sammenlignelighed.

§ 69 kan imidlertid finde anvendelse på en måde, der sikkerhedsmæssigt har samme virkning som reglen om mulighed for at fravige de almindelige værdiansættelsesprincipper. Finanstilsynet vil således med hjemmel i den foreslåede § 69 kunne fastsætte et forhøjet kapitalkrav til finansielle virksomheder, der har udsat sig for en ekstraordinær høj risiko.

I praksis er der indført et krav om varsling i forbindelse med, at Finanstilsynet pålægger et pengeinstitut skærpede hensættelser. Dette krav bibeholdes i relation til lovforslaget.

Efter forslaget vil Finanstilsynet kunne give et påbud til en finansiel virksomhed, hvor der er en konkret fare for indskydernes, de forsikredes, obligationsejernes eller øvrige investoreres økonomiske interesser, selv om virksomheden opfylder de almindelige kapitalkrav i den finansielle lovgivning. Bestemmelsen kan kun anvendes, hvis disses økonomiske interesser er i konkret fare f.eks. som følge af, at virksomheden ikke har ført en forsvarlig drift. Bestemmelsen kan alene anvendes, når interesserne for den nævnte personkreds er i fare, mens hensyn til medarbejdere, aktionærer og øvrige kreditorer ikke kan danne baggrund for et påbud.

Den tilsvarende bestemmelse i lov om forsikringsvirksomhed har kun været anvendt i praksis i begrænset omfang. Som eksempler på anvendelsesområdet kan nævnes påbud om at lukke for nytegning samt krav om at bringe et utilstrækkeligt reassuranceprogram i orden.

Lovforslaget giver Finanstilsynet mere differentierede beføjelser, idet et påbud kan afpasses efter den konkrete virksomheds forhold. Dette stemmer overens med internationale tendenser på området, hvor man i højere grad end tidligere benytter sig af muligheden for at fastsætte individuelle krav til den enkelte virksomhed. Bestemmelsen giver mulighed for, at en finansiel virksomheds forhold bringes i orden, mens virksomheden stadig opfylder den finansielle lovgivnings krav til kapitalforhold mv.

Finanstilsynets påbud skal konkretiseres så tilstrækkeligt, at ledelsen i den finansielle virksomhed reelt har mulighed for at imødekomme påbudet, og der er klarhed over, hvornår påbudet er opfyldt. Omvendt skal det være op til den enkelte virksomheds ledelse at udfylde rammerne for, hvorledes et påbud opfyldes. Hvorvidt der på baggrund af påbudet skal ske indberetning til Københavns Fondsbørs, følger af de gældende regler om indberetning hertil.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet kan inddrage virksomhedens tilladelse henholdsvis godkendelse, hvis virksomheden ikke har efterlevet tilsynets påbud, og denne undladelse medfører fare for indskyderne, obligationsejerne og øvrige investorer eller de forsikrede. Ved inddragelse af en finansiel virksomheds tilladelse henholdsvis godkendelse skal almindelige principper om proportionalitet iagttages. Der skal således være tale om en konkret fare for tab for den nævnte personkreds, og at en mindre indgribende foranstaltning vurderes at være utilstrækkelig. Finanstilsynets afgørelse vil kunne indbringes for Erhvervsankenævnet, der i særlige tilfælde kan beslutte, at en klage har opsættende virkning.

En finansiel virksomhed, som ikke har tilladelse/godkendelse skal som udgangspunkt foranstaltet virksomheden afviklet, jf. bank- og sparekasseloven § 47, lov om fondsmæglerselskaber § 28 og realkreditloven § 83. Forsikringselskaber vil som hidtil være omfattet af de forskellige »afviklingsmuligheder«, som følger af lov om forsikringsvirksomhed kapitel 15 og kapitel 27.

Stk. 3 henviser til kapitel 27 i lov om forsikringsvirksomhed, der bortset fra overførslen af § 250, stk. 1, nr. 5, til denne bestemmelse, opretholdes uændret. Efter kapitel 27 i lov om forsikringsvirksomhed har Finanstilsynet en række indgrebsmuligheder over